

NOVI
ZVON

NOVI
ZVON

Revija za sodobno književnost

februar 2020

KAZALO

PREDSTAVITEV UREDNIŠTVA	5
<i>Zarja Vršič</i>	5
POEZIJA	7
Dejan Štiglic	8
<i>Kot dež napove Sonce</i>	8
<i>Agrokultura</i>	9
<i>Kaj vse še lahko štopaš</i>	10
<i>Zakaj mirno</i>	12
<i>Zakaj ateizem</i>	13
<i>Zakaj geometrija</i>	14
<i>Zakaj pes</i>	15
Ana Medvešček	16
<i>Okruški lutke časa</i>	16
Lara Božak	17
<i>Ples</i>	17
Zala Intihar	18
<i>Piti ale s tabo</i>	18
Nela Poberžnik	20
<i>Virus</i>	20
<i>Sol</i>	21
<i>Zenica</i>	22
Rok Vahter	23
<i>Počasen porod</i>	23
<i>Kuhanje kave</i>	24

<i>Pot slike</i>	25
<i>Gris [sic] za zajtrk</i>	26
PROZA	27
Nika Nikolič	28
<i>Savna</i>	28
Mojca Petaros	30
<i>Vzporednosti</i>	30
PREVODI	35
Marco Balzano (prevedla Mojca Petaros)	36
<i>Ostala bom tu</i>	36
Tamara Kovačević (prevedla Tanja Božić)	38
<i>Melanholija</i>	38
<i>Na vogalu</i>	40
STRIP	44
Katja Kovše	46
<i>Bejba (stripovska serija)</i>	46
B(R)LOG	48
Gospodična knjiga	49

PREDSTAVITEV UREDNIŠTVA

Zarja Vršič

Zarja Vršič (1993) je rojena v Slovenj Gradcu. Magistrirala je iz francoščine in primerjalne književnosti. Je dobitnica dekanove nagrade za magistrsko delo o medumetnostnih povezavah med kiparstvom in poezijo. V službo hodi na ljubljansko Filozofsko fakulteto, kjer je trenutno mlada raziskovalka na Oddelku za prevajalstvo. Za založbo KUD Logos in njeno spletno različico prevaja

sodobno francosko poezijo, včasih pa napiše tudi kako literarno kritiko ali kratko zgodbo. Poleti 2019 je pri Cankarjevi založbi izšel njen kratkoprozni prvenec *Kozjeglavka*. Je navdušena športna plezalka in pohodnica, v zadnjem času se amatersko ukvarja z astronomijo. Zanimajo jo jeziki, bolj ali manj uspešno se že nekaj let posveča levantinski arabščini in bližnjevzhodni kulturi. K uredništvu *Novega zvona* je pristopila jeseni 2019.

3 knjige

1. Fizika žalosti (Georgi Gospodinov), ker je to prisrčna, iskrena, hecna, nostalgичna in predvsem zelo bolgarska knjiga. Pa tudi edini postmodernistični roman, v katerem sem iskreno uživala.
2. V Swannovem svetu (Marcel Proust), ker je Proust poetično zapleten, ne da bi bil hkrati nadležen ali nerazumljiv, in ker imam rada knjige, ki govorijo o otroštvu.

3. Živeti (Yu Hua), ker je ta drobna knjiga kljub svoji tragičnosti prizemljena in preprosta ter po mojem ponuja enega možnih odgovorov na to, kaj je življenje.

3 filmi

1. Ptice selivke (Pájaros de verano) zaradi čudovite scenografije, glasbe, zgodbe ... vsega. Kot bi gledal neke vrste izboljšane Narcose.

2. Življenje drugih (Das Leben der Anderen) zaradi tesnobne upodobitve hladnih političnih mehanizmov v povojni Nemčiji.

3. Strogo nadzorovani vlaki (Ostre sledované vlaky), ker sem fenica češkega novega vala in ker je Miloš Hirma najbolj awkward protagonist vseh časov.

Ločilo: klicaj

Beseda/besedna zveza: prekleto tele

Komad: a lahko tri? 1. закрой за мной дверь, я ухажу (Kino), 2. Nouh al Hamam (Maryam Saleh), 3. Manhã de carnaval (Elisete Cardoso)

Šport: športno plezanje (skala in balvani)

Literarno obdobje: francoski eksistencializem

Ivan Cankar ali Vladimir Bartol: Bartol

Citat/verz: (v citat spremenjeni verzi Draga Ivaniševića iz zbirke Druga sloboda, ker si nikoli ne izpisujem citatov avtorjev): *"Da si gledao more, kao što su ga i drugi gledali [...], i da ono neće ni trepnuti zjenom kada se više ne vratiš. To misliš a kažeš voliš ga."*

POEZIJA

Dejan Štiglic

Kot dež napove Sonce

otopelo je
spektakularno
, boli samo
zmeraj –
nasmehnila je
frazo
brezčasnega,
samo zato, da me je počrnila
v
odprt konec.

Agrokultura

boljše je tako,
bolje
je
zrasti v osamo
, kulturno v obscenem.
guma ne odskakuje,
Zemlja je tista,
ki
se giblje.
in do takrat –
je cikel dokončan,
dovršen.
vsi velikani rabijo žalost
neke vrste
in tvoja
je
nulta, ampak
prihaja
bližje.

Kaj vse še lahko stopaš

konča se v
zdaju,
ne
popolnoma danes.
čas
privlači
kasneje
, v trenutku
novodoben mit.
težko je biti
sedanjost, ko si
konstantno v prihodnosti
ali jo opazuješ iz
preteklika.
Carlin, tvoji otroci so izgubljeni.
preveč čutijo.
vsaj enkrat,
bi rad bil priča napredku,
četudi
svojemu.
ampak spet –
kako se lahko razviješ
preko svoje zadnje oblike?
kaj tolmači nerazložljivo
in nedosegljivo?
vse je –
pranje možganov.

tiste piramide so
zgradili vesoljci.
oni bogovi podtikajo kosti
dinozavrov, da nas testirajo.
in ure merijo čas.
je sploh kdaj – zdaj?
ali se je že zgodilo
ali pa je v nastajanju,
nikoli
ni.
celo medtem ko pišem tole,
postajam ali
sem bil.
momenti ne nehajo
poplavljati
in
nikoli ne čvrsto ostanejo.
jasnost je kurba, da
se strezniš od nje,
zato
lahko prav tako tik-takam
v steno
, v prometno nesrečo –
ali preprosto
nisem,
ampak se stekam.

Zakaj mirno

ker

je

miks veselj

zelo

vnetljiv

, takšnih mimogrede

idej –

kot

lizanje gosenic

na tvoj

trebuh.

zrasti potem barve

in

tolaži Sonce

pred mrakom,

če

je Platonov nauk o votlini

preveč razločen.

Zakaj ateizem

ker

umreti požrtija

črvov

, bi moralo

teči nežno

v

besede.

Zakaj geometrija

ker

se zdi,
da

ni izhoda

in
četudi ti
nekako

uspe –

lahko samo
ugibaš, kje se
boš končal.

kratke so
stvari

časa

in
niti
okostnjaki

niso
priče

sklenjenemu krogu.

Zakaj pes

ker

arhitektura srca

je

odmev cucka

, ki

praska po vratih –

za ključ

do

volka.

Ana Medvešček

Okruški lutke časa

Suh jesenski list pozimi.
Veter mu ob asfalt
s krvave krastave kože
lupi luskave lupine časa.
Hrapav hrup.

Izpraska žile,
zapraska želje,
izpije kri.
Z ostrimi zobmi zagriže pod starostne pege.

Hladna kri.
Kri, ki nazaj v zgodovino polzi.
Trombociti tvorijo kraste nad spomini.
Izmučena sedanost na mehkem truplu.

Ples

plešeš med zrakom
lepo in srhljivo hkrati
ker tam je toliko vej
in ne ločiš ali so bolj usodne
veje ali zrak sam

šepečeš samemu sebi
pustiš se zazibati v omamo
ker tukaj je topleje
in odprt si in prejemaš
pod mehko silo vetra

pripadaš tej okrogli Zemlji
nerešljivi uganki
ker si nepogrešljiv del vrtinca
čudovit v svoji neponovljivosti
in vračaš se k sebi
objemaš svoje veje
in ko jih vzameš za svoje
plešeš z njimi
in ne nehaš plesati

Zala Intihar

Po pesmi Franka O'hare »Piti kokakolo s tabo«

Piti ale s tabo

je bolj zabavno kot obiskati Provanso, Toledo, Amsterdam,
New York

ali plesati sredi trga Praca do Comercio v Lizboni,
deloma ker oblečen v sončne žarke siješ
bolj kot zlato,

deloma zaradi moje ljubezni do tebe,
deloma zaradi tvoje ljubezni do glasbe,

deloma zaradi rožnatih frezij,
ki prekrivajo gozdne travnike,

deloma zaradi tvojega nasmeha,
ki bi lahko popravil black-out

v San Franciscu,

včasih je težko verjeti,

da ko sem s tabo,

svet ni kaotičen in vesolje

se sklada z zemljo

kakor dan z nočjo

in nenadoma te pogledam

in gledala bi te raje

kot Klimta, Van Gogha

ali celo Dalija,

razen morda vse naenkrat

in hvala bogu nisem še bila v galeriji,

ki bi imela vse,
zato je lahko skupaj
»najino prvič«

in dejstvo, da je tvoj glas
mehak kakor jazz
kakšnega Ellingtona ali Armstronga,
me včasih presune tako močno,
da niti ne poskušam razumeti
vseh umetnikov in muz,
saj vem da nihče

ni poznal tebe.

Nela Poberžnik

Virus

Zdi se kot da uspevaš zgolj
v vsakokratnem neuspehu
lêgaš gličaš hrošče imaš
napakam v sistemu ni konca
množijo se potencirajo
ti hočeš biti tujec
tujek v lastnem sistemu
tragičen junak
počutiš se ljubljeno
če te izrabim
se počutiš ničvredno
največ narediš
medtem ko odlašaš
najtežje je izdihniti
potem ko držiš sapo
celo stoletje.

Sol

V bistvu se mi več ne da
slediti navduševati poskušati
ustreči in biti všečna
ne da se mi pisati pesmi
po pravilih
in ne da se mi jezdit
vaših ujetih konjev
že zdavnaj tega
potrebujem pomoč
v središču mozga
te imam zataknjenega
tistega dne sem želela
pobрати ptičje kosti
pa so pokosili travnik
istega dne
nisem našla izhoda
sploh se mi več ne da
čaj se mi hladi
in solze mi z vročino
razžirajo lica
ne vem kje je jutri
in kdaj je dom

Zenica

Ljubezen je moj kriptonit
moji netopiriji
moj mutiran pajek
Iztisnem si črnino v oči
formira leče čez zrkla
zlije se za lobanjo
čelni reženj
razteza se čez rob
ko se slečem odrem
koščki črnine
ostanejo
pod tkivom
zažrti v moje bistvo
nekoč sem slekla
celo vesolje
ostala je zenica.

Rok Vahter

Počasen porod

Počasen porod razuma
za vsak nov odmik

in za sleherno
gibko-nemo
zrcaljenje nevrona

Za trk dveh istih
neenakih

Za obup

Pičlo preveden
v misel

V izrojen patent
za nadaljevanje stroja

Ki diha iz obrti
in se s potiskom kilave krvi

Počasi rodi
kot bolečina

Kuhanje kave

Postopek prilagajanja kože
na ročaj kozice
in na iskrene obiske plamena
se v hipu neumika
izvede kot trz
razlitje črne vode
po golem izviru gorilnika

Pot slike

Kar vidi oko

v večeru

po obedu:

- Zeleni čaj

- Lupine mandarin

- Na šipi luno

- Izžeto

vrečico

pričakovanj

- Olupke dneva

položene

na kolena

- Slika napeto

čez rebro leče

njen samski

elektronski lok

valeč

iz mrkih nebes

Gris [sic] za zajtrk

Vnaprej si odpustim za nered
in pomučkam oči
navsezadnje sem otrok
ki si bo povrh vsega
sam skuhal kašo
pravzaprav gris

Za vsak moj ugriz
v bilke zgoščenega dela
se s sukrom pšenice-kapitala
iz kadra
v pasje vrelo mleko
sipa
izluščeno zrnje sanj
mera živčnega zdroba
30 g zblojene moke

In tisto eno vlakno
natanko kjer ga ne rabim
kot pika na i
ždi
v skledici
uvela trepalnica
žalostna beljakovina
smet v obroku bujenja

PROZA

Nika Nikolič

Savna

Odmezel sem na tla. Moj prepoten hrbet je na leseni steni pustil vlažno sled, ki je nisem videl. Predstavljal sem si, da je tam. To je bilo manj neprijetno kot bolečina v desni roki in Leonov režeči obraz na drugi strani okna.

Slišal sem, kako Klemen potresava z vrati. Kričal je zdaj na kljuko, zdaj na podobo Leona zavito v dim cigare. Spomnil me je na kristalizirano sapo brezdomca s psom. Vsako jutro se je s kramo nastavil na ozkem vogalu pločnika. Ko si šel mimo, si se mimogrede lahko spotaknil ob njegov čevelj. Na kartonasti tablici je imel nekaj napisano. Mislim, da je poskušal razložiti, da ga zebe. To me je jezilo. Če bi se prestavil nekaj metrov v levo, bi bil na soncu, meni pa ne bi bilo treba iti mimo, ker sem moral prej zaviti v stransko ulico.

Jera je čepela ob meni in me proučujoče gledala prav od blizu. Mreže, ki jih je risala koža okoli njenih oči in ust, so se mi zdele še posebej globoke, kljub mesečnim računom kozmetičnega salona, ki jih je nekoč poskušala skrivati pred menoj.

Klemen je obupal nad vrati in zdaj vpil na Leona skozi okensko steklo. Na obrazu je imel svetle lise. Sončna svetloba se je odbijala od ledenih sveč na nadstrešku savne. Sončni zajčki. Tako jim je pravila Tina. Od naju z Jero tega ni mogla pobrati. Varuška Slavica ali Mojca. Tista preprosta, priseljena ženska s podeželja jo je okužila s takšnimi neumnimi izrazi. Jeri se je zdelo smiselno, da si otrok razširi obzorja ob ljudeh, ki niso iz našega okolja. Da so tudi Slapšakovi in Dolenškovi tako naredili.

Klemen je podal Jeri cev za vodo. Z roko je segla proti njej, da ji je salo na spodnjem delu nadlahti sunkovito zaplapolalo. Cev je obrnila proti meni, vendar se ni nič zgodilo. Nič kar se vode tiče. Kar se tiče moje bolečine v

roki, se je okrepila in razširila na prsni koš. Pritajena oranžna svetloba polna parnih meglic je postala temnejša. Oblak sopare se je okrepil.

Slišal sem udarce po steklu. Vendar Klemen ni več udarjal po oknu. S pestjo se je spravil nad regulator temperature. Jera mu je kričala nekaj glede pipe. Že dolgo je nisem slišal kričati. Morda že leta. Včasih je pogosto kričala. Tudi jaz sem pogosto kričal. Potem nisva več. Po tistem, ko sem jo udaril, nisva več govorila. Po tistem je nisem več slišal. Do Leona. Takrat me je poklicala. Naj se ne spravljam v posle z njeno družino.

Ampak stvari so bile podpisane. Denar sposojen.

Glava mi je padla na prsni koš. Oči so se mi zapirale. Ujel sem odblesk potu na svojem trebuhu prekritem s kocinami. Raztezal se je čez celo vidno polje. Neskončna planjava lesketajoče kože prekrite s temnimi starostnimi lisami in šopki sivih kocin.

Mojca Petaros

Vzporednosti

»Mami!« se je zaslišalo iz zgornjega nadstropja. »Mami, se je očka že vrnil iz službe?«

»Ema, pridi dol, če bi rada govorila z mano!« se je iz kuhinje nejevoljno oglasila mama. »Že stokrat sem ti rekla, da ne smeš kričati po vsej hiši!«

Ema je zavila z očmi, a kljub temu ubogala. »Očka se še ni vrnil, ne?« je ponovila vprašanje, ko je stopila v kuhinjo.

»Ne, ampak mislim, da bi moral biti vsak čas doma. Zakaj?« je odgovorila mama.

»Poglej.« Ema je z dvema prstoma podrsala po zaslonu, da bi povečala fotografijo, ki jo je hotela pokazati mami. Roka se ji je rahlo tresla. »To je očkova banka, ne?«

»Tako zgleda, ja,« je pritrdila mama. »Kje si to našla?«

»V Piccolu. Baje da je tam pravkar prišlo do streljanja ...«

»Kaj?!« Mama se je šokirano obrnila proti hčerki.

»Prav pred nekaj minutami so objavili. Zgleda, da je šlo za neuspeh poskus rop.«

Mama ji je iztrgala telefon in še sama preletela članek. »Neverjetno,« je zmajala z glavo. »Da se kaj takega zgodi v našem Trstu ...«

»Upam, da je z očkom vse v redu,« je rekla Ema.

»Mislim, da nama ni treba skrbeti. Ob tej uri je njegove izmene že konec, gotovo bo vsak hip doma,« je rekla mama. Ni bila prepričana, ali je s temi besedami hotela pomiriti Emo ali sebe.

Ema je kljub temu vtipkala očetovo številko. »Daj, očka, odgovori,« ga je v mislih spodbujala, a zaman. Z druge strani se je ob vsakem klicu oglasil

telefonski operater, ki je naznanjal, da klicani trenutno ni dosegljiv. Ema se je nazadnje vdala in mu poslala sporočilo.

»Če je že v avtu, se ti ne more javiti,« je rekla mama. Hčerko je nežno poljubila na vrh glave. »Ne skrbi. Boš videla, da bo vsak čas tu. Daj, raje pojdi končat domačo nalogo. S kosilom bova počakali, da pride še očka domov.«

Ema je pokimala in se brez besed odpravila nazaj v svojo sobo. Njena mama se je spet posvetila kuhanju. Med delom je večkrat ošinila telefon, ki pa se ni zganil.

Čez nekaj minut so se vhodna vrata končno odprla.

»Doma sem!« je od vhoda zaslišala dobro znani glas. Ob tem se ji je od srca odvalil ogromen kamen, ki se ga do tistega trenutka sploh ni zavedala.

»Živijo, ženka,« ob vstopu v kuhinjo jo je poljubil v pozdrav. Nato se je namrščil in iz hlačnega žepa povlekel mobilni telefon. »Res ne vem, kaj je danes,« je rekel. »Ta zadeva mi že vso pot iz službe brni.«

»V vaši banki je zdaj najbrž pravi halo,« mu je povedala žena. »Ema je v Piccolu pravkar prebrala, da so jo poskusili oropati. Zgleda, da je nekaj ranjencev ...«

»Očka!« Ema je nenadoma pritekla v kuhinjo in se vrgla očetu v objem. »Še dobro, da je s tabo vse v redu!«

Oče je hčerko tolažilno potrepal po rami. Ko ga je spustila iz objema, je pregledal telefonska sporočila. Novica ga je pretresla. Upal je, da mu je pisal kak kolega, ki bi mu bolje pojasnil zadevo, a kontaktirali so ga le sorodniki in prijatelji, ki so bili v skrbeh zanj ali pa so tudi sami želeli vedeti kaj več.

»Na srečo se je nekomu uspelo povezati s policijsko centralo,« je povedala Ema, ki se očitno vse od nesreče ni več dotaknila domače naloge. »Ampak ko je na kraj prišla policija, je eden od roparjev začel streljati. V Piccolu piše, da je več ljudi hudo ranjenih. Tako me je bilo strah, da ...«

»No, no, saj vidiš, da je z očkom vse v redu,« jo je skušala pomiriti mama. »In nikar ne verjemi vsemu, kar pišejo časopisi, oni pač radi dramatizirajo. Čisto mogoče je, da so strelili samo koga oplazili. V bolnici bojo vse hitro pokrpali.«

»O, ne,« se je takrat oglasil očka z obrazom še vedno prilepljenim na telefon. Obe ženski sta se zaskrbljeno obrnili proti njemu. »Tokrat očitno niso pretiravali,« je žalostno rekel. »Pravkar mi je pisal Federico. Eden od ustreljenih policistov je že izgubil bitko za življenje ...«

Približno v času, ko so forenziki s trakovi obdali tržaško banko, da bi v miru poslikali in preučili kraj roba, in ravno v trenutku, ko se je Emina družina v svojem domu nekje na Krasu zahvaljevala Bogu, da se je očka živ in zdrav vrnil iz službe, se je Antonella Forza mudila po trgovskem centru na drugem koncu Trsta.

Spet je zamujala. Čeprav si je zjutraj obljubila, da se tokrat ne bo pustila premamiti od obilice trgovin, da bo kupila le tisto, po kar je prišla in nato odhitela domov, je zopet podlegla skušnjavi.

Pred kake pol ure jo je poklical Alfredo – tik preden je njenemu telefonu popolnoma zmanjkalo baterije. Povedal ji je, da je njegove izmene skoraj konec in bo torej kmalu doma.

Antonella je bila vesela, da jo je kljub diskusiji, ki se je vnela prejšnji večer, poklical; čeprav je zvenel nekoliko hladno, ji je s to gesto dal vedeti, da ni več jezen nanjo. Upala je samo, da ne bo mislil, da ona še vedno kuha mulo zaradi včerajšnjega prepira: ni hotela tako hitro prekiniti klica, a telefon se je zaradi prazne baterije kar sam ugasnil.

Če že, bo pa takoj ob prihodu domov ugotovil, da je tudi ona zakopala bojno sekuro, je pomislila Antonella. Nakupila je vse potrebno za presenečenje, ki ga je načrtovala za Alfreda: zdaj je lahko samo upala, da se bo pred njim vrnila domov in da bo imela do njegovega prihoda dovolj časa, da se preobleče in naliči.

Ko se je s hitrimi koraki napotila proti izhodu, se je skoraj zaletela v skupino najstnic, ki so bile zatopljene v pogovor v njej popolnoma tujem jeziku. Zamrmrala je opravičilo v italijanščini, one pa so kramljale naprej, ne da bi se zmenile zanjo.

Po petih letih odkar je živela tu, se ni še popolnoma navadila na vse čudaškosti tega mesta – italijanskega mesta, katerega prebivalce je večkrat slišala govoriti v jeziku, ki ga ni razumela. Ob selitvi v severno Italijo se je zavedala, da odhaja v različno kulturno okolje, a kljub temu ni pričakovala, da se ji bo to mestece na severovzhodu države, za katerega je pred selitvijo komaj kdaj slišala, zdelo tako tuje.

Še vedno ni bila prepričana, ali ji je ta tujina všeč. Trst je imel svoj čar, a večkrat je pogrešala rodni Neapelj. Kljub temu pa je vedela, da bi se spet odločila enako, če bi se vrnila za pet let nazaj v čas.

Njena starša takrat nista bila ravno navdušena; mislila sta, da se bo s fantom vselila šele po poroki, ona pa je nenadoma začela govoriti o tem, da bo šla za njim na drugi konec države.

Alfredo je službeno selitev v Trst sprejel, a si niti on ni upal zahtevati od Antonelle, naj mu sledi: ona pa je bila že od nekdaj impulzivna in se je kar na vrat na nos odločila, da bo šla.

Ista impulzivnost jo je tistega dne prignala v trgovski center. Prepričani z Alfredom so jo vedno zelo prizadeli, najbrž zato ker so bili tako redki. In ker je tistega jutra on moral že zgodaj v službo, še ni imela priložnosti, da bi se mu opravičila za prejšnji večer. Zato se je odločila, da bo tokrat to storila v posebnem slogu: potem ko mu je doma pripravila njegov najljubši obrok, je odhitela po nakupih, saj je hotela za tako priložnost čisto novo obleko. Njena urejenost bo sicer nekoliko v kontrastu z oblačili, v katerih se bo Alfredo vrnil iz službe; a nič zato, saj mu je policijska uniforma odlično pristajala.

Celo jutro je preživela v nakupovalnem centru: že res, da je potrebovala le eno obleko, a pot do tja bi bila prevelika potrata, če si ne bi vsaj ogledala tudi drugih trgovin. Trenutek, ko je na drugem koncu mesta ropar v

obupanem poskusu bega začel streljati vse vprek, je Antonella preživela v oblačilnici. Ko je mimo trgovskega centra proti nesrečni banki peljalo prvo reševalno vozilo, pa je uživala ob čokoladnem frapeju – prepričana je bila, da bosta z Alfredom kosila kasneje, glede na to, da je vedno zamujal iz službe. To ji je šlo malo na živce, saj Trst ni dajal vtisa mesta, kjer bi mrgolelo kriminalcev, zato ni mogla razumeti, kako je mogoče, da ima policija vedno toliko dela. Ravno na dan, ko je načrtovala nekaj posebnega, pa jo je poklical z novico, da se že vrača.

V trenutku, ko je že druga žrtev streljanja podlegla poškodbam v katinarski bolnišnici, je Antonella Forza stopila v avto in prižgala motor. Ko se ji je zaradi naglice zlomil eden od dolgih, skrbno negovanih nohtov, je tiho zaklela. Danes mi gre res vse narobe, je pomislila. Ostalo ji je le slabe pol ure časa, da se vrne domov in se uredi. Alfredo bi popenil, če bi v njegovi prisotnosti vozila s tako hitrostjo; pa saj bi si tudi on dal duška, če se ne bi čutil dolžnega upoštevati zakonov, ki jih je sam predstavljal.

V rekordnih sedmih minutah je Antonella že odklenila vrata stanovanja: oddahnila si je, ko je ugotovila, da je Alfredo ni prehitel. Ob prihodu domov je najprej izbrskala polnilec, povezala telefon in ga vklopila.

Takoj, ko ga je prižgala, je začel telefon brneti z novimi sporočili. Opazila je tudi lepo število neodgovorjenih klicev. To jo je presenetilo: baterije ji je zmanjkalo pred manj kot eno uro in res ni pričakovala, da jo bo v tako kratkem času iskalo toliko ljudi. Preden bi ji uspelo karkoli prebrati, je telefon zabrnal z novim klicem: zasebna številka.

»Pronto?«

»Dober dan, govorim z gospo Forza? Ženo Alfreda Giustija?« jo je v italijanščini ogovoril neznan moški glas.

»Tako je,« je ponosno rekla. Čeprav je ta naziv dobila že preteklo poletje, ji je srce veselo poskočilo vsakič, ko jo je kdo tako naslovil.

»Gospa, tu komisar De Nardo s tržaške kvesture. Ste mogoče doma? Policijska patrulja bo vsak čas tam, da se pogovori z vami ...«

PREVODI

Marco Balzano (prevedla Mojca Petaros)

Ostala bom tu

Prvo poglavje

Ničesar ne veš o meni in vendar veš veliko, ker si moja hči. Vonj kože, toploto sape, napete živce si dobila po meni. Zato ti bom govorila kot nekemu, ki me je videl v dušo.

Znala bi te opisati do potankosti. Pravzaprav se mi ob jutrih, ko je sneg visok in hišo obdaja tišina, ki jemlje dih, prikradejo v misli nove podrobnosti. Pred nekaj tedni sem se spomnila majhnega materinega znamenja, ki si ga imela na rami in si mi ga vedno kazala, ko sem te umivala v čeburu. Obsedena si bila z njim. In tistega kodra za ušesom, edinega medene barve.

Redke fotografije, ki jih hranim, včasih previdno povlečem na dan; s časom solze privrejo z vse večjo lahkoto. Jaz pa sovražim jok. Sovražim jok, ker je butast in ker me ne potolaži. Utrudi me, da ne morem več požreti grizljaja ali obleči spalne srajce, preden grem v posteljo. Vendar je treba poskrbeti zase, stisniti pesti, tudi ko se na koži pojavijo lise. Ne glede na vse, se je treba boriti. To me je naučil tvoj oče.

V vseh teh letih sem si sebe predstavljala kot dobro mamo. Odločno, iskrivo, prijateljsko ... sami pridevniki, ki se mi sploh ne prilegajo. V vasi me še vedno imenujejo gospa učiteljica, vendar me pozdravljajo le od daleč. Vedo, da nisem ravno družabna. Včasih se spomnim naloge, ki sem jo dajala prvošolcem: »Narišite žival, ki vam je najbolj podobna.« Zdaj bi narisala želvo, ki glavo skriva v oklep.

Rada si predstavljam, da ne bi bila vsiljiva mama. Ne bi te spraševala, kdo je ta ali oni, če te zanima ali če bi rada bila z njim, kot je vedno počela moja mama. Morda pa je to le še ena od zgodb, ki si jih pripovedujem, in bi te v resnici, če bi te še imela, zasula z vprašanji in te ob vsakem izmikajočem

odgovoru pogledala postrani. Ko leta minevajo, se je vse težje počutiti boljši od svojih staršev. Če se zdaj primerjam z njimi, sem vsekakor na slabšem. Tvoja babica je bila ostra in stroga, glede vsega je imela jasna stališča, z lahkoto je razlikovala med belim in črnim, brez težav je zarezala meje. Jaz pa sem se izgubila med odtenki sivine. Ona je za to krivila študij. Vsi izobraženi ljudje so se ji zdeli brez potrebe zahtevni. Lenuhi, naduteži, pikolovci. Jaz pa sem mislila, da so največje znanje, predvsem za žensko, besede. Dejstva, zgodbe, domislice, po katerih je treba hrepeneti in se jih okleniti, ko postane življenje zapleteno ali prazno. Verjela sem, da me besede lahko rešijo.

Tamara Kovačević (prevedla Tanja Božić)

Melanholija

Smešna je bila za zjokat! Zmeraj z gnezdrom na glavi, nosila je tako poročni kot zaročni prstan, ozka krila, ki so ravno da pokrila kolena, in desetcentimetreške petke. Nenajavljenim gostom je bila znana po tem, da je likala v šlafroku in salonkah, sede za klubsko mizico, levo cigareti, desno poceni pivo. Enako jo je imel rad, ko je zbijala hudomušne šale in ko je besno stresala psovke. V levici je držala cigareto, z desnico, stisnjeno v pest, pa je mahala pred obrazom in nedvoumno kazala, kako sta ji sogovornik ali tema, pogosto kar oba, šla na živce. Prisilila ga je, da se z nasmehom odpravi na njen pogreb.

Videla sta se pred kratkim. Obkrožena je bila z najbližjimi, zraven pa je bilo še par drugih. V ozadju je blebetala televizija, vsi so nekaj govorili, jo z besedami in pogledom poskušali zvabiti v pogovor. Ležala je na kavču, včasih se je skremžila, toliko, da jim potrdi, da je tu, sodeluje pri dogajanju. Nekateri so jo pokrivali, gnjavili z deko, da ji je bilo toplo in udobno, ji dozirali čaj, vztrajno molili vanjo sadje, preverjali uro za analgetike. Drugi so premlevali, kako je bilo pri zdravniku, opisovali rentgenske posnetke, ocenjevali simptome, ponavljali njene besede in bolečine. Ujel je njen pogled in jo vprašal: »Bi rada, da te pustimo pri miru?« Utrujeno je pomežiknila.

Klical jo je previdno, dovolj pogosto, da jo opomni, da misli nanjo, a ji pri tem ne teži. Trudil se je biti izviren z vprašanji, včasih jo je vprašal, kaj je novega, drugič, ali kaj potrebuje, obvezno pa kaj dela in kako je. Zmeraj je bila dobro in ni potrebovala ničesar. Nekaj mesecev po drugi operaciji je tudi sama kaj vprašala, trudila se je biti na tekočem ali vsaj pustiti takšen vtis, se

mu je zdelo. Zadnje čase niti to. On pa jo je dosledno klical in jo z zvonkim glasom spraševal. Edino, česar ni vprašal, je bilo, ali naj neha.

Prispel je, ko je bila na kontrolnem slikanju glave. Usedel se je na edino klop na sredini dolgega hodnika brez oken. Že se je zatopil v branje, ko so se odprla vrata. Skoraj bi vzkliknil: »Hej, pa kje si,« vendar ga je zmedlo to, kar je videl. Ležala je na nosilih, do polovice vratu pokrita z rjuho, na prsih pa neka nedefinirana rjavo-siva gmota. Lasulja. Približal se je, da bi ji namestil pričesko, in jo vprašal, ali ji lahko dela družbo, kam je treba naprej, a se je ustavil. Na prsih ji je čepelo življenje. Ona je že gledala skozenj.

Na vogalu

Danes je moj rojstni dan. Mama mi je obljubila, da bo danes pihal močan veter in z mene odnesel plastično vrečko. Včeraj zvečer me je napadla, ves sem se prepotil zaradi nje. Nihče noče priti k meni, straši jih njeno hukanje. Tudi ko pridejo, so to večinoma le vrabčki, ki samo čvekajo o nekih traparijah.

»Zakaj ima vrabec dve nogi?« vpraša eden.

»Zato ker ni grm, ha ha ha ha,« vsi v en glas.

Odrasli vrabci so pri moji mami in tam potekajo veliko bolj zanimivi pogovori.

»Pek je sinoči spet zgrešil recept, cel pekač rogljičkov je vrgel stran. Nekaj ni v redu z njim, meni so bili prav dobri.«

»Ti kar jej rogljičke, pa se boš pozneje pritoževala zaradi celulita.«

»Kolikokrat vam moram povedati, najbolje se jé v pubu. Sončnična, bučna semena, sadje, k' v menzi,« reče mož prve.

»Kaj pa golobi? Je bil tisti glavan?«

»Bil je, ja, kaj naj ti rečem, kdo se bo kregal z budalo. Odšli smo, ko je priletel.«

»Uf, zakaj nisem bil jaz tam,« največji vrabec, vsakič isto.

Včasih imamo tudi ježa, vendar bi bilo bolje, če ga ne bi imeli. Naše križišče je zelo prometno, ježki pa zelo trmasti. Moja babica vsakemu pridiga, da zvečer ne smejo prečkati križišča, saj ne bo nihče upočasnil zaradi ježa. In prav vedno vsak izmed njih konča pod kolesi. Babica nato reče: »Cici je ena sama.« Cici je naša mačka, manjka ji konica levega ušesa, z repom pa jo malce zanaša na desno. Ko vsi zaspijo, se namesti ob moji babici in drema, dokler se ne pojavi miš ali pijani golob. Hitro skoči, včasih ga pokonča, včasih ne. Ko se začne svitati, poboža mene in sestro in odbezlja po svoje. To je znak, da se bodo kmalu vsuli psi. Moja cela družina in tudi širše, neznano sorodstvo, je na tem vogalu, kjer Aškerčeva zavija na Bleiweisovo. Vsak pes ima dovolj prostora in zavetja, ampak ne, oni drvijo, preganjajo ptice, lajajo

na avtomobile in kolesa; sam nered in hrup jih je. Prvi prihaja novofundlandec, povleče moškega na povodcu naravnost do sestre in mene in naju ovohava, ovohava, sopiha in mrmra.

»Nehajte, no, stric Njufe, ni treba ravno vsak dan,« ga prosim.

»Daj no, mali, to je čast, a ti veš da so moji predniki še Napoleona reševali. Kakšno stran imam na Wikipediji, ne pa tista provokatorka,« in me vsako jutro zaliže, da bi izbrisal Cicijine sledi. Vohlja tudi mojo sestro, poslini pa zmeraj mene.

Danes imam tako slino kot vrečko. Zbolel bom.

Včasih pomislim, težko življenje imam. Tukaj sem že leta, star sem vsaj deset. Nihče ne ve natančno, saj sva s sestro ostala majhna. Pravijo, da imajo tudi ljudje ljudi, ki ostanejo celo življenje majhni, ampak jaz jih še nisem videl, ker mi ulico zakrivajo oče in starejši bratje, visoki, pravilni grmi; dedek jim z drugega konca ljubkovalno govori »topoli moj!«. Mama kljub temu pravi, da sva midva s sestro super. Oče pravi, da ne razume, kaj je najina težava, če nama nekdo nekaj reče, tudi če naju samo postrani pogleda, naj mu takoj sporočiva. Prvih nekaj let sem ga poskušal prepričati, naj ne dovoli stricu Njufu, da se slini po meni, ampak je vedno rekel samo: »Ej, ne moram zdaj, delam.«

Zato imam teto Šerifo, ki se občasno odziva tudi na ime stric Šerif. S kljunom pobere mrtvo Cicijino miško, obleti strica Njufa, ravno dovolj, da mu s kremplji popravi frizuro in spusti miškolina poleg njega. On skoči, da bi ujel Šerifo, se v doskoku dotakne trupelca in cvileč odhiti človeku za noge. Ona ponovno, dovolj blizu, da tudi človek otrpne, zleti mimo in odnese miško domov za zajtrk. Stric Njuf gre potem naprej, ampak to je znak za ostale težake, da se začnejo potikati okoli nas. Kako me živcira, ko kakšen veliki samec zaliva mojega strica in se tok od njega odbija tudi name. Starejši bratje se mi posmehujejo: »Mali, ti rabiš dežnik!« Po ves dan se gledajo z grmi na Tržaški, z mano nočejo niti govoriti in še zbadajo me, ker sem majhen.

Po kosilu se začanja razvedrilni program. Stric Šerif prileti z orehom v kljunu na drog, ki nad cestiščem drži prometne znake in čaka na zeleno luč. Meri, kako naj spusti oreh tik pred avto, da bo avto strl lupino, on pa na rdeči pobral jedrce.

»Zdaj bo, zdaj bo, to mi delaj Miki, op, op, iiii! Oh, skoraj!« nam dedek prenaša v živo.

Kadarkoli ni zadetka, stričeva žena iz svojega vogala vpraša: »In ti, Šerif, kako si kaj danes, si mogoče Šerifa?« Moja mama strese prah s sebe, babica s pogledom prestreli strica, on pa zašumi: »Kaj pa naj ji naredim? Če bi bila normalna, bi nehala.«

Vsi gledamo, kdaj bo prišel avtobus s harmoniko, ki bo odvrigel oreh tako daleč, da bo ta moral počiti ali zleteti čez okno neke hiše.

»Ajde, Šefka, eno za nas!« navija moj dedek. Teta Šefka zaklopota s krili, zavzame pozicijo, spusti oreh na avtobus in izusti tak krik, da je vsem jasno, kdo je šerif našega križišča. Oreh razpade, ona pobere jedrce in odleti par zmagovalnih krogov.

»Zate, grom stari!« pozdravi svojega najbolj zvestega navijača.

»Gooooool! Tako se to dela, legenda!« dedek vsakič zraste, čeprav nismo v sorodu z vrano.

Počasi se spet bliža čas za pse. Vlečejo na vse strani, hočejo stranišče, hočejo odpadke, hočejo orehovo lupino. Vendarle se promet malo stiša, tako da tudi jaz lahko slišim mimoidoče.

»Jaz imam raje pse kot ljudi, z njimi se veliko bolje razumem,« pravi ženska, ki jo sprehaja pomeranec iz Bihaća. Tega nikakor ne razumem, ljudje govorijo isti jezik, imajo jezikovne šole, fakultete, isto izgledajo, pa se kljub temu bolje razumejo s psi.

Medtem se mamin brat kot vsak večer ureja za nočno zabavo, tam pri semaforju proti Tobačni. Tolikokrat so ljudje že šli proti nam z normalno hojo, nekoliko tihi, na prvi pogled zbrani, pa jih je želodec izdal pri maminem

bratu, tako da je on sčasoma postal po malem strokovnjak za mešane pijače, po malem odvisen od alkohola.

»Kakšna tekila, muchacha! Pff, umetni pomarančni sok, presladko,« nam našteva sestavine, medtem ko neko dekle prazni želodec zraven njega.

»Mmmmartini, bejbe! In ovenela oliva,« oceni naslednjega.

»Ooo, stari, kaj je to, ljudje božji, pa do kdaj boste dajali pelate v mastno testo,« se pritožuje moj oče, čeprav nihče ne bruha poleg njega. Veter mu prinaša pizza burek iz nekega mladeniča, tam zraven pekarnice. Evo, zdaj je prišlo tudi do mene, uf, kako zaudarja.

Veter odnese vrečko in jo zalepi na stričevo ženo.

The image features a dark blue background. A horizontal orange brushstroke with a textured, hand-painted appearance is centered. The word "STRIP" is written in a bold, dark blue, sans-serif font across the middle of the orange stroke. Two large, white, thin-lined circles are positioned vertically, overlapping the orange stroke and the text. The top circle is partially cut off by the top edge of the frame, and the bottom circle is partially cut off by the bottom edge. The overall composition is minimalist and modern.

STRIP

Ker namen revije Novi zvon ostaja predvsem širjenje prostora za vse oblike literature, z devetim letnikom revije predstavljamo novo rubriko - strip. V upanju, da bo vsaka slika povedala tisoč besed in vsaka beseda tisoč slik, vas toplo vabimo k branju prvih stripov izpod peresa, svinčnika in barvice Katje Kovše.

Bejba (stripovska serija)

JAO.. KAM JE SPET ŠEL VES KEK!?

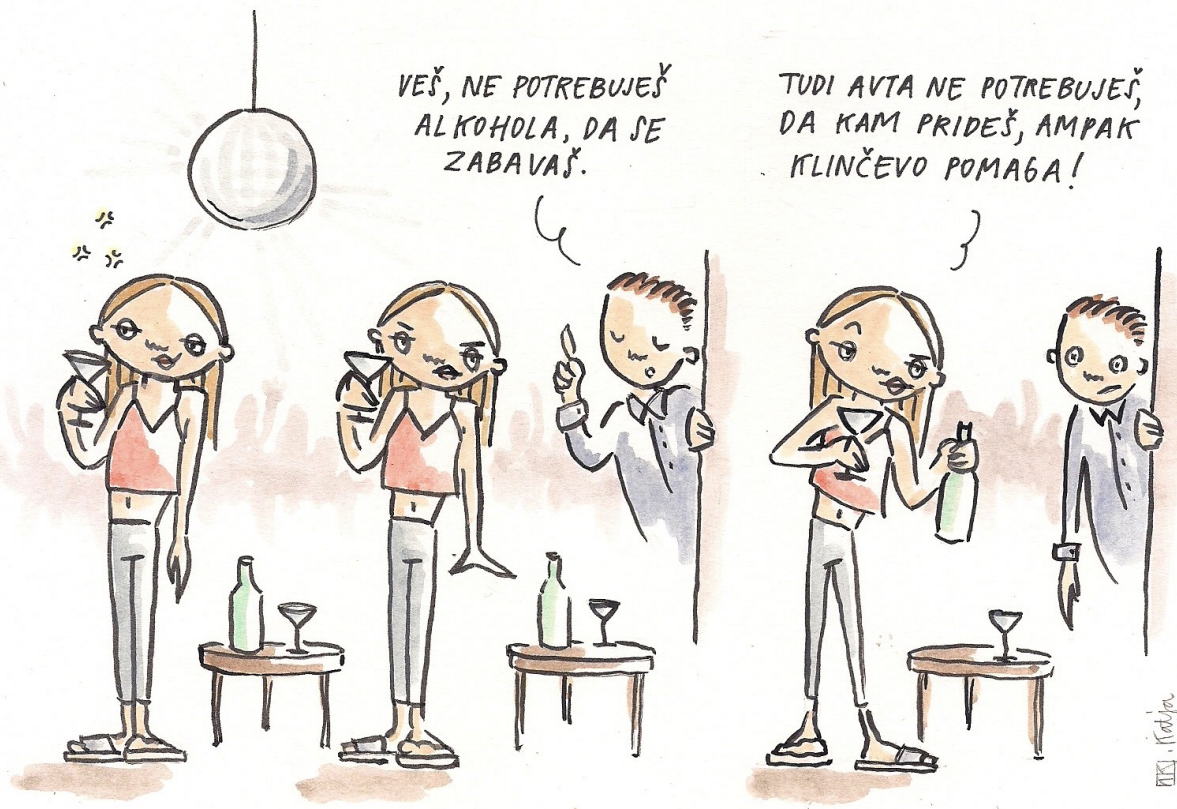
VINO JE SUPER ZA KUHO. ZATO SEM VČERAJ ŽELELA..

„ NAREDIRI ZREZKE V OMAKI Z VINOM.

ŽAL..

„ SEM PO ŠTIRIH KOZARCIH POZABILA, KAJ POČNEM V KUHINJI.

VEŠ, NE POTREBUJEŠ
ALKOHOLA, DA SE
ZABAVAŠ.

TUDI AVTA NE POTREBUJEŠ,
DA KAM PRIDEŠ, AMPAK
KLINČEVO POMAGA!

OPROSTI MI,
ODPOVEDATI MORAM.

VEM, DA SVA SE
DOPOLDAN DOBOVARJALI,
KAM GREVA ZVEČER..

„AMPAK TO JE BILO PRED
PETIMI URAMI. ZDAJ SEM
ŽE STAREJŠA, UMIRILA
SEM SE, RAZUMI ME.

B(R)LOG

Gospodična knjiga

KD

Haiku

Moja podzavest

Je sebična prasica,

Ki ve, kaj hočem

(pesem je objavljena v naši oktobrski številki, ki jo najdeš [tukaj](#))

»Prebrala sem decembrski Novi zvon in presenečeno ugotovila, kako vihravo se večne bivanjske teme prepletajo z vsem sodobnim – glasni telefoni, družabna omrežja, ki opozarjajo nase, tesnobna razmerja z drugimi in s samim sabo, izčrpanost kot posledica vse večjih pričakovanj nadrejenih in drugo. Tako v tej reviji živijo razne literarne zvrsti, jezik je živ. Lepa knjižna izreka se prepleta s slengom, ki kaže duh časa, pisci obetajo.

Naj ne zveni izguljeno, pretirano banalno ali tako zelo nase osredotočeno, toda sleherno branje umetnostnega besedila pokaže, da v tistih trenutkih v tišini še najbolj iščemo sebe. Ne najdemo se v vsaki zapisani vrstici, nesmiselno bi bilo izsiliti čustvenost pri čisto vsaki zapisani misli, toda kako zadovoljno, izpolnjeno in mirno se bralec ustavi pri tistem, s čimer se (ne)pričakovano poistoveti. Je potem Brati ali ne brati? sploh vprašanje? **KD je v decembrskem Novem zvonu zapisal/-a Haiku** z veliko začetnico. Takole gre: *Moja podzavest/Je sebična prasica,/Ki ve, kaj hočem*. Prasica me ne zmoti, sebičnost poznam, podzavest občutim in ponosna sem, da bolj in bolj čutim, kaj hočem (in česa ne).«

Pri ustvarjanju Gdč. knjige mi gre za predstavljanje kakovostne literature za odrasle in otroke, za iskanje mest, ki v besedilu prepričajo, in za nakazovanje tistega, kar kdaj tudi zmoti, morda dobi ime samo zaradi marketinga, manj pa zaradi knjige same. Če kdo zaradi Gdč. knjige ob obisku knjigarne ali knjižnice tu in tam iz rokava povleče novo idejo za svoje naslednje branje, je trud za tako spletišče, ki se lahko v dobi sodobne tehnologije še dolgo ohrani, vsekakor vreden dela in časa.

Blog - Facebook

*V naslednji številki Novega zvona vidim razmišljanje Alenke Štrukelj, ki piše knjižni blog **Literarna lekarna**. Kaj bo opazila v Novem zvonu?*

NOVI ZVON

Glavna in odgovorna urednica:

Nina Kremžar

Uredništvo za poezijo:

Veronika Šoster

Uredništvo za prozo:

Alex Kama Devetak

Zarja Vršič

Strokovna sodelavka – lektorica:

Jana Šter

Oblikovanje, prelom in naslovnica:

Alex Kama Devetak

Nina Kremžar

Letnik IX, številka 1

(februar 20)

ISSN: 2385-9687

Revija deluje pod licenco creative commons.